

Rok

Leden super měsíc,
sněhu máme nejvíc.
Postavíme sněhuláka,
velkého jak pand'uláka.

Únor to je měsíc zimy,
všude venku samé rýmy.
Naše kočka je též bílá,
dali jsme jí jméno Víla.

Březen měsíc pěkný,
louky už jsou květný.
Roste tam šípková růže,
medvědy zahřívá kůže.

Další měsíc duben,
začnu hrát na buben.
Bubnovací souprava,
kouknu se i doprava.

V květnu má vždy někdo svátek,
pozor však na třináctého pátek.
Je to smolný den,
nepůjdeme ven.

V červnu máme vysvědčení,
počasí se rychle mění.
Abychom neplakali:
„Prázdniny už začaly!“

Anežka, Saša, Sofie, Sofie 3. B

V červenci se budem koupat,
taťka na nás bude koukat.
Pojedeme na dovču,
vezmeme s sebou Sofču.

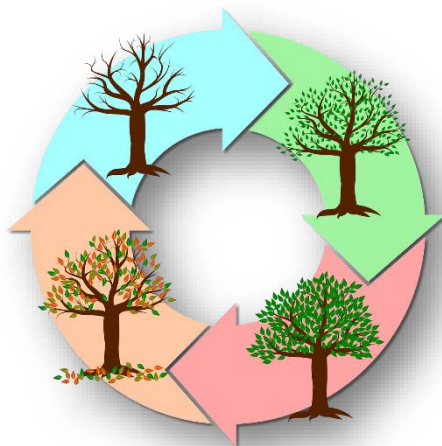
Prázdniny si užíváme,
se zmrzkou i v srpnu, my se máme.
Konec prázdnin už se blíží,
taťka přísně na nás vzhlíží.

V září jdeme do školy,
máme zase úkoly.
Od pondělí do pátku,
sklízíme naši zahrádku.

Je říjen a ptáci jsou pryč,
na býka vytáhnem bič.

V listopadu padá listí,
maminka nám okna čistí.

V prosinci jsou Vánoce,
sejdeme se po roce.

Příloha žakovského časopisu

**OLDEN
TIMES**

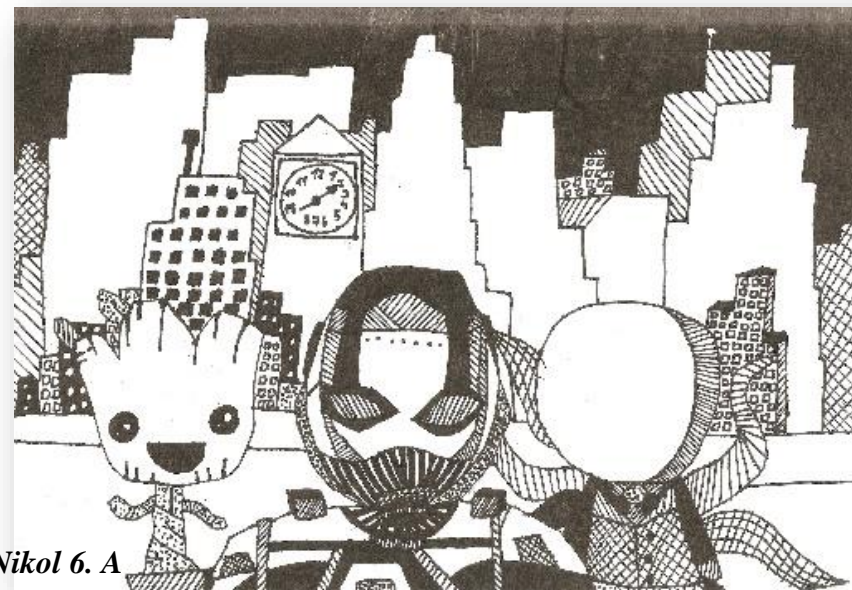
**TO SE
POVEDLO**

ročník: 1, č. 3/2019-20, počet výtisků 280, vychází únor 2020, samostatně neprodejné

Poraněné lýtko – vyjmenovaná slova po L a M

Pěťka jel s mamkou a sestrou Janičkou do Litomyšle. Nastoupili do auta a jeli do hotelu U Plyšového médi. Bydleli na pokoji č. 11. Pěťka šel do schodů, upadl a poranil si lýtko. Vyplýtvali na něj skoro všechny obvazy. A Pěťka jen vzlykal a vzlykal a musel polykat léky a pít pelyňkový čaj. Dny plynuly. Pěťkovi to bylo dlouhé, a tak se díval z okna. Najednou uviděl, jak se v dálce zablýsklo. Před domem pozoroval kluky, jak skákali přes lýkové švihadlo. „Budu moct lyžovat?“, přemýšlel, protože si chtěl vyzkoušet nové lyžáky. Všechno dobře dopadlo, Pěťka se po čase uzdravil a mohl jet na lyže do Špindlerova Mlýna.

Alžbětka Béberová 3. B

Nikol 6. A

Julča 6. A

O Šmoulovi

Byl jeden Šmoula,
byl velký moula.
Když šel, tak zakopl,
do nosu se nakopl.
Potkal jednu paní,
šla na očkování.
Byl tam taky Gargamel,
běžel za tím kocourem.

*Alžbětka, Sofinka, Terežka
3. B*

Podzimní hrátky

Do školy se znovu dáme
a už venku nelítáme.
Také draky pouštíme,
ve škole se učíme.
Na matice se nudíme,
při tělocviku cvičíme.

Listí padá ze stromů,
ze školy hurá domů.
Úkoly si uděláme
a na kroužek pospícháme.
Ježečky už nevidáme.

To je konec básničky.
Brzy budeme zpívat
vánoční písničky.

Markétka 5. A

Bublina

Pozor, velká novina:
přiletěla bublina.
Bublina se nafukuje, přitom
hezky poletuje.
Přiletěla nad náš dům,
udělala prásk a bum.

Tereza 5. A

Cvičení

Slyším náрек, slyším, slyším,
a jen na to pořád cvičím.
Dělám stojky, přemety,
roztrh jsem si kalhoty.

O pandě

Naše velká panda
s ní je vždycky sranda,
říká Pavel Standa.
Říkáme jí Vanda,
přezdívku má Fanda.

Sova

Naše malá sova
ta se vždycky schová.
Říkáme jí Brambora,
jmenuje se Barbora.

Strom a hrom

Bum a prásk ozvalo se z lesa,
hrom letí do prostředka lesa.
Vítř má pohromu,
narazil do stromu.

O kosovi

Byl jeden kos,
který byl bos.
Měl černý fráček,
byl pěkný ptáček.

Beruška Teruška

Byla jedna beruška,
jmenuje se Teruška,
je to mamky beruška.
Maminka je Maruška,
Terča její dceruška.

Školník Petr

Školník Petr hodný je,
všechno se mu rýmuje,
skládá básně maličké,
rýmují se celičké.

všechny básničky Alžbětka, Sofinka, Terežka 3. B

Kouzelný příběh – vyjmenovaná slova po L a M

Byl jeden král a ten bydlel v Litomyšli. Měl dceru a byl bohatý. Jednoho dne se tam nachomýtl cizinec. Nabídl se, že bude učit jeho dceru. Ale měl v úmyslu něco jiného, unést ji. Povedlo se mu to. V jeho domě bylo plno hmyzu a myší. Večer musela dcera dmýchat oheň. „Už toho mám dost!“ řekla si. A tak se zamkla v komoře a přemýšlela, jak se dostat ven. Ale tou dobou už pro ni jel princ. Ona zrovna ale musela mýt nádobí. Když přijel, tajně vyklouzla z domu a dostala se k princovi. Když přijeli do Litomyšle, on ji dostal za ženu a byl tuze známý a bohatý.

Příběh o zamrzlém koťátku

Jednou si děti – Pepíček a Laura stavěli sněhuláka. Byl krásný zimní den. Najednou uslyšely zvuk: „Uau, uau“, a zase: „uau, uau“. Krystalky z ledu se třpytily a ten zvuk byl jako ozvěna. Okolo jel lyžař, ale ten to být nemohl. Šly po zvuku. Bylo to skoro zamrzlé koťátko v ledu. Děti neváhaly a natáhly k rybníku „prodlužku“ s fénem a koťátko vyfenovaly. Pak ho vzaly domů. Maminka jim řekla, že standardní kočičí teplota je 36 stupňů Celsia. Pepíček ho změřil a mělo pouhých 33,6 stupňů Celsia a ještě bylo pořád promrzlé. Tak ho rychle zabalily do teplé deky. Koťátko se díky dětem uzdravilo, hrály si s ním, a nakonec si ho nechaly doma.

oba příběhy Lukáš 3. B

Na návštěvu jedině s knihou

V obou prvních třídách se stalo milou tradicí, že k nám vždy poslední pátek v měsíci přijde na návštěvu některý z rodičů a přinese nám představit nějakou knihu. Ale nesmí to být kniha ledajaká, musí to být oblíbená kniha z dětství. Musíme uznat, že rodiče mají na knihy skutečně vynikající vkus. Všechny ukázky se dětem vždy velice líbily a přiblížily našim prvňáčkům knihy a příběhy v nich pro ně dosud neznámé. S rodiči jsme si povídali a četli o víle Amálce, o čarovných prstýnkách nebo o Diogenovi v sudu.

Všem rodičům za jejich ochotu děkujeme a moc se těšíme na další návštěvu s knihou.

*Mgr. M. Machová,
Mgr. A. Jírová*

Jak to možná bylo s Červenou karkulkou

Jednoho dne se Jeníček po hrozném dobrodružství s ježibabou v perníkové chaloupce odvážil jít zase k lesu. Mařenka nechtěla, a tak šel sám. U lesa potkal Smolíčka Pacholíčka. Jeden druhého poznal, a tak se pozdravili.

„Ahoj Jendo!“

„Ahoj Smoldo!“ řekli si.

„Když jsme se tak sešli, co budeme dělat?“ zeptal se Jeníček.

„No, mohli bychom jít do lesa a postavit si bunkr,“ navrhl Smolíček.

„Tak jo,“ souhlasil Jeníček.

Když byli v lese, Smolíček navrhl, že by mohli soutěžit, kdo z nich postaví bunkr lepší. Dělal, dělali a dělali, až se najednou Jeníček vylekaně zeptal:

„Slyšíš ten divný zpěv?“

„Slyším,“ odpověděl Smolíček a pozorně se díval směrem, odkud k nim doléhal.

„Támhle to jde. Má to něco hrozného červeného na hlavě, nese to košíček a poskakuje to,“ řekl, když zpozoroval, co se to k nim blíží.

„Aááá,“ vykřikli potom oba vyděšeně na celý les.

Postava k nim došla a zavrtěla hlavou.

„Co to tu vyvádíte a proč tak ječíte?“ zajímalo ji.

Nebylo to strašidlo, jak si mysleli, ale holčička, jak zblízka poznali. Jenom na hlavě měla příšerný červený čepeček, kterého se tak vylekali. Tak se uklidnili.

„Ty nejsi strašidlo, že ne?“ zeptal se pro jistotu Jeníček.

„Proč bych měla být strašidlo?!“ zamračila se.

„No, my jsme si to mysleli, kvůli tomu tvému čepečku,“ přiznal Jeníček.

Potom se jí představili, a tak se přestala mračit a představila se také.

„Já jsem Karkulka,“ řekla, a protože je to zajímalo, řekla jim, že jde za babičkou popřát jí k svátku a v košíčku jí nese dárky.

Sotva domluvila, ozval se hluk, kterého se pro změnu vyděsila ona sama a s ní i Jeníček.

„Nebojte se, to troubí můj táta jelen. Už mne hledá a já musím domů. Tak ahoj,“ uklidnil je a rozloučil se s nimi Smolíček Pacholíček.

„Já mám ještě čas. Mohl bych tě doprovodit k té tvé babičce?“ zeptal se Jeníček Karkulky.

Souhlasila, a tak šli lesem a povídali si, až přišli na kraj lesa k chaloupce. Dveře byly otevřené, a tak vešli dovnitř. Babička tam ležela v posteli přikrytá peřinou.

„Aááá,“ vykřikli oba, když se na ni podívali zblízka, protože vypadala podivně.

„Babi, proč máš tak dlouhý nos?“ zmohla se na otázku Karkulka.

„To abych tě lépe cítila,“ uslyšela odpověď.

„A proč máš na obličejích tolik bradavic?“ ptala se vylekaně dál.

„To protože nejsem tvoje babička, ale čarodějnice!“ odpověděla osoba pod peřinou.

Odhrnula ji, ale než stačila děti chytit a něco jim provést, vešla dovnitř Karkulčina pravá babička, která se vrátila z městečka, kde byla na nákupu. Ježibabu pak společně přemohli a hodili do studny. Takže nakonec všechno dobře dopadlo. Karkulka s Jeníčkem popřáli babičce k svátku a šli domů.

Ježibaba sice ze studny vylezla, ale sotva se držela na nohou. A tak se o ni postaral krkavec.

Honza 5. A

Tomáš 6. A